

„Баук кружи Европом – баук комунизма. Све силе старе Европе сјединиле су се у свету хајку против тог баука, римски папа и руски цар, Метерних и Гизо, француски радикали и немачки полицајци.“ Како је комунистички баук одавно сишао са сцене, овај почетак „Комунистичког манифеста“ би се данас могао иронично прилагодити духу времена и последњој политичкој моди, овако некако:

Баук кружи Европом – баук деснице (тврде, радикалне, екстремне и сл.). Све силе старе Европе сјединиле су се у свету хајку против тог баука – новинари, професори, мислиоци, политичари. Иако римски папа ћути а Метерних, Гизо и руски цар су оправдано одсутни, полицајци су срећом ту. То је нова полиција, полиција ума, која контролише медије, глобалне друштвене мреже и дигитални простор, одређује шта је истина и ко је (не)подобан да се оглашава у јавном простору.

На глобалној сцени је обиље текстова и анализа у којима се изражава страшна забринутост и страх због „нормализације“ деснице – реч је о осуди политичких процеса којима десница постаје све прихватљивија све већем броју гласача. Популистичка десница (како је називају) у успону је у Италији, Шведској, Француској, док је у Мађарској већ одавно на власти. На другој страни великог мора „трампизам“ нарушава политичку хармонију и, о ужаса, угрожава демократију. Још је грђа ситуација у оним незападним државама које тврдоглаво одбијају да буду усрећене либералним вредностима које су, као што и врапци знају, универзалне.

Либерални, демократски, просвећени, прогресивни, толерантни – речју фини свет – згрожен је оним што се дешава у политичкој арени. Десни популизам квари и младо и старо играјући на карту јефтиних, приземних емоција и конзервативних предрасуда чије је време одавно прошло – породица и породичне вредности, нација, вера, традиционална сексуалност и примитивна, бинарна подела мушко-женско.

Либерални, демократски, просвећени, прогресивни, толерантни – речју фини свет – згрожен је оним што се дешава у политичкој арени. Десни популизам квари и младо и старо играјући на карту јефтиних, приземних емоција и конзервативних предрасуда чије је време одавно прошло – породица и породичне вредности, нација, вера, традиционална сексуалност и примитивна, бинарна подела мушко-женско. Наравно, игра та десница и на страх од иновernih имиграната. Може ли се направити црњи и реакционарнији инвентар популистичких предрасуда од овога који сам управо навео?

Колико год ме гори део моје душе вукао ка иронији и сарказму, колико год бих уживао да наставим са спрдњом и персифлажом, овде ћу се, из обзира према горе поменутом фином свету, зауставити и покушаћу да будем озбиљан. Тренутак је да се подсетимо како брига за либералне вредности функционише у стварности, када маске спадну и када се оголи лицемерје промотора тих вредности.

На пример, како је могуће да се толеришу најцрњи нацизам и расизам који су одавно на сцени не само у савезничкој Украјини већ и у неким НАТО државама? Како то да су либерални корифеји данас најгласнији заступници цензуре и гушења слободе говора ... у име демократије? Да ли је проблем сексуалних мањина заиста много већи проблем од глобалног сиромаштва? Како то да су брижни либерални хуманисти подржали све бруталне интервенције које су потом покренуле реке избеглица над чијом судбином се данас лију горке, либералне сузе? Како то да либерални хуманисти виде проблеме свуда у свету, а не виде јад и чемер грађана који живе поред њих, у енклавама сиромаштва, дроге и криминала? Како то да у либералном свету увек има новца за финансирање ратова, а нема за здравствену и социјалну заштиту? Колумна је сувише кратка да би се направио детаљан списак либералне хипокризије.

На свим екстремним странама политичког спектра увек је било и биће мрачних политичких појава и ликова. Али њихов број расте и они се померају с маргине само када хуманисти цинично игноришу проблеме огромног броја својих сународника.

Трагично, поготово за некога ко је увек нагињао лево, суверенистичка десница је последња, нејака брана од орвеловске контроле друштва на коју се послушно навикавамо. То се односи и на слободу кретања, слободу да сами васпитавамо своју децу или да сами одлучујемо о томе хоћемо ли се нпр. вакцинисати или не

Историја нас учи и да либералним хуманистима не смета баш свака десница. Брутална, компрадорска десница латиноамеричке врсте је увек прихватљива. Либералним хуманистима смета само суверенистичка десница. Њима сметају оне партије које прете (вероватно у празно али свеједно) да ће своје државе искрцати с глобалистичког брода лудака који плови у пропаст. Реч је о десници која покушава да се одупре нормализацији ненормалног и патолошког – попут сексуалног или еколошког екстремизма, попут гушења слободе говора, слободе избора или контроле приватне сфере. Трагично, поготово за некога ко је увек нагињао лево, суверенистичка десница је последња, нејака брана од орвеловске контроле друштва на коју се послушно навикавамо. То се односи и на слободу кретања, слободу да сами васпитавамо своју децу или да сами одлучујемо о томе хоћемо ли се нпр. вакцинисати или не.

Трагично је и потонућу левице допринео њен кукавичлук, компромисерство па и корумпираност. Левица је, корак по корак, прешла на страну својих политичких непријатеља и идентификовала се с њиховим циљевима. Живимо у времену у којем сви имају заштитнике и заступнике осим оних који напорно раде али живе у сиромаштву из кога им нема излаза. Њихов број се дневно увећава, али ово је већ нека друга тема.

[\(Блог Небојше Катића\)](#)